

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การ ศึกษาลักษณะการเรียนรู้และกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา
ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัย
ที่เกี่ยวข้องและนำเสนอเป็นลำดับ ดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะการเรียนรู้
  - 1.1 ความหมายของลักษณะการเรียนรู้
  - 1.2 ประเภทของลักษณะการเรียนรู้
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการเรียนรู้
  - 2.1 ความหมายของกลวิธีการเรียนรู้
  - 2.2 ความสำคัญของกลวิธีการเรียนรู้
  - 2.3 ประเภทของกลวิธีการเรียนรู้
3. แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สอง
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
  - 4.1 งานวิจัยในประเทศ
  - 4.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะการเรียนรู้

1.1 ความหมายของลักษณะการเรียนรู้

นักวิชาการและนักวิจัยได้ให้คำจำกัดความของลักษณะการเรียนรู้ของผู้เรียนไว้ดังนี้

Oxford and Ehrman (1988 : 196) ให้คำจำกัดความของลักษณะการเรียนรู้ไว้ว่าเป็น วิธีการ
โดยทั่วไปที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนวิชาต่างๆ รวมถึงการเรียนภาษาต่างประเทศ

Ronal R. Schmech (1988 : 18) ได้กล่าวว่า วิธีการเรียนรู้หรือลักษณะการเรียนรู้เป็นวิธี
การเรียนและเป็นพฤติกรรมของแต่ละบุคคลที่ได้รับอิทธิพลจากคุณลักษณะต่างๆของตัวบุคคลและ
การรับรู้สถานการณ์ที่บุคคลนั้นเผชิญ ซึ่งสะท้อนให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับ
สถานการณ์ในการเรียนรู้

Kinsella (1995 : 171) ให้ความหมายของลักษณะการเรียนรู้ คือ วิธีการธรรมชาติที่เป็นนิสัยและเป็นที่ยอมรับของบุคคลแต่ละบุคคลในการรับ ประมวล และเก็บรักษาข้อมูลและทักษะใหม่ๆ โดยไม่คำนึงถึงวิธีการสอนหรือเนื้อหาวิชา

Kyriacou, Benmansour and low (อ้างใน พัชรพรรณ ม.รัตนพล, 2541 : 10) ได้อธิบายลักษณะการเรียนรู้ของผู้เรียนว่า หมายถึง แนวทางโดยทั่วไปที่ผู้เรียนนำไปใช้เมื่อเข้าร่วมกิจกรรมการเรียน

สุริย์ จงสถาพรสิทธิ์ (2543 : 13) ให้ความหมายของลักษณะการเรียนรู้ไว้ว่า หมายถึงวิธีการต่างๆ ที่ผู้เรียนแต่ละคนใช้ในการเรียนรู้งานเฉพาะหรืองานในระดับวิชาภายในบริบททางการศึกษา เป็นการรับรู้กระบวนการเรียนรู้ของตนในสถานการณ์การเรียนรู้ โดยทำการเชื่อมโยงแรงจูงใจในการเรียนและกลวิธีในการเรียนให้สอดคล้องกันเพื่อนำไปสู่ผลการเรียนที่ต้องการ

สุรางคณา เลี่ยมเพ็ชรรัตน์ (2543 : 10) ได้สรุปความหมายของลักษณะการเรียนรู้ว่าเป็นลักษณะของวิธีการเรียนรู้ที่ผู้เรียนแต่ละคนชอบ จะเป็นวิธีการเรียนวิธีใดก็ได้ที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้มากที่สุด เป็นลักษณะการตอบสนองต่อสภาพแวดล้อมทางการเรียนที่ผู้เรียนแต่ละคนชอบและใช้ปฏิบัติเป็นประจำในการเรียนรู้

กล่าวโดยสรุป ลักษณะการเรียนรู้ของผู้เรียน คือ วิธีการหรือแนวทางที่ผู้เรียนมีความถนัดชอบและใช้ปฏิบัติเป็นประจำเพื่อให้เกิดการเรียนรู้มากที่สุดและเกิดประสิทธิภาพสูงสุด ซึ่งลักษณะการเรียนรู้ของแต่ละคนนั้นจะเป็นลักษณะเฉพาะของตนเองเพื่อใช้ในการเรียนรู้ในสถานการณ์การเรียนรู้ต่างๆ

1.2 ประเภทของลักษณะการเรียนรู้

นักการศึกษาที่ศึกษาเรื่องลักษณะการเรียนรู้ ได้แบ่งประเภทของลักษณะการเรียนรู้ และให้รายละเอียดของลักษณะการเรียนรู้แต่ละประเภท ดังนี้

John B. Biggs (1993 : 6-7) John T.E. Richardson and Estell King (1991 : 366) และ Angus Duff (1997 : 538-539) (อ้างใน สุริย์ จงสถาพรสิทธิ์, 2543 : 14) ได้แบ่งวิธีการเรียนออกเป็น 3 วิธี คือ

1. วิธีการเรียนแบบผิวเผิน (Surface Approach) ผู้เรียนที่มีวิธีการเรียนแบบผิวเผินจะมีแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ คือ ต้องการเรียนเพื่อสิ่งตอบแทนภายนอก เช่น การสอบผ่าน ต้องการงานดีๆ ต้องการเงินมากๆ และมีกลวิธีการเรียนที่จะทำให้บรรลุผลตามที่ตั้งใจ คือ ผู้เรียนจะใช้เวลาและความพยายามน้อยในการเรียนรู้ ท่องจำเนื้อหาที่เรียนโดยปราศจากความเข้าใจ วิธีการเรียนรู้นี้ นำไปสู่ผลการเรียนรู้ที่ไม่น่าพึงพอใจ

2. วิธีการเรียนแบบรู้ลึก (Deep Approach) ผู้เรียนที่มีวิธีการเรียนแบบรู้ลึกจะมีแรงจูงใจภายใน กล่าวคือ ผู้เรียนจะเรียนเพราะมีความชอบและสนใจในบทเรียน และรู้ลึกกว่างานหรือบทเรียนนั้นทำทลายความสามารถ ตลอดจนต้องการพัฒนาความสามารถและทำงานหรือทำกิจกรรมต่างๆ ให้มีความสมบูรณ์และมีคุณภาพมากที่สุด วิธีในการเรียนที่ผู้เรียนใช้คือ การทำความเข้าใจสิ่งที่เรียนรู้ในระดับลึกกว่าความหมายตามตัวอักษร โดยจะทำความเข้าใจในระดับความคิดหลักหรือแก่นของเรื่อง ผู้เรียนจะอ่านมาก นอกเหนือจากแบบเรียนแล้วยังอ่านหนังสืออื่นๆ ที่มีหัวเรื่องเกี่ยวข้อง อีกทั้งใช้เวลาว่างในการศึกษาเพิ่มเติม นอกจากนี้ผู้เรียนยังวิเคราะห์ หาเหตุผล ตั้งคำถามกับผู้สอนเมื่อไม่เข้าใจ วิธีการเรียนรู้นี้นำไปสู่ผลการเรียนรู้ในเชิงคุณภาพที่น่าพอใจ

3. วิธีการเรียนแบบใฝ่สัมฤทธิ์ (Achieving Approach) ผู้เรียนที่มีวิธีการเรียนแบบใฝ่สัมฤทธิ์ จะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ คือ ต้องการเรียนเพื่อให้ได้เกรดสูง ต้องการแข่งขันกับเพื่อนๆ มั่นใจในความสามารถของตนเองที่จะเรียนรู้ให้ประสบความสำเร็จ ผู้เรียนจะใช้วิธีการต่างๆ ที่จะทำให้ได้คะแนนดีและประสบความสำเร็จในการสอบ เช่น การจัดการเวลา การวางแผน การจดบันทึก อ่านหนังสือที่ครูแนะนำ เขียนตอบข้อสอบอย่างรอบคอบ วิธี การเรียนรู้นี้นำไปสู่ผลการเรียนรู้ที่ได้คะแนนในการสอบ

พัชรพรรณ ม.รัตนพล (2541 : 13-14) ได้ศึกษาลักษณะการเรียนรู้และได้แบ่งลักษณะการเรียนรู้ โดยยึดตามแนวคิดของ Oxford, 1991 (อ้างใน Brown, 1989 : 189-213) โดยแบ่งลักษณะวิธีการเรียนรู้ภาษาของแบบประเมินลักษณะการเรียนรู้ภาษา ประกอบด้วยวิธีการเรียนรู้ 5 มิติใหญ่ๆ คือ

1. ลักษณะการเรียนรู้ที่มีความสัมพันธ์ต่อการใช้ประสาทสัมผัส (sensory preference ; visual, auditory, hands-on) เป็นการเรียนรู้ที่แสดงว่าผู้เรียนถนัดใช้ตา ดู ถนัดใช้หู ฟัง และสนทนา หรือถนัดใช้มือในการทำกิจกรรม

2. ลักษณะการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับลักษณะสัมพันธ์ทางสภาพของผู้เรียนที่มีต่อผู้อื่น (relation with others ; extroversion, introversion) เป็นการเรียนรู้ที่แสดงว่าผู้เรียนมีลักษณะเปิดตัว ชอบสังคม หรือมีลักษณะเก็บตัว เินอาย ชอบทำงานคนเดียว

3. ลักษณะการเรียนรู้ที่มีความสัมพันธ์กับความคิดและการไตร่ตรองของผู้เรียน (relation with ideas ; intuitive, concrete / sequential) เป็นการเรียนรู้ที่แสดงว่าผู้เรียนมักแสวงหากฎเกณฑ์ทางภาษาใหม่ ผู้เรียนมักไม่ข้ามขั้นตอนใดๆ ในการทำกิจกรรมทางภาษาและชอบนำกลวิธีในการจำมาใช้อยู่เสมอ

4. ลักษณะการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการริเริ่มภาระงาน (orientation to learning task; closure, openness) เป็นการเรียนรู้ที่แสดงว่าผู้เรียนมีความละเอียดรอบคอบในการวางแผน ในการกระทำภาระงานที่ได้รับมอบหมาย โดยต้องการคำอธิบายถึงภาระงานนั้นอย่างครบถ้วน

5. ลักษณะการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการกับความคิดและมุมมองต่างๆ (overall orientation ; global, analytic) เป็นการเรียนรู้ที่แสดงว่าผู้เรียนมักใช้กลวิธีในการเรียนรู้ต่างๆ เพื่อคาดเดาความหมายของภาษาใหม่ หรือผู้เรียนที่ต้องการศึกษารายละเอียดของภาษาและกฎเกณฑ์ ไวยากรณ์ก่อนการสรุปคำตอบใหม่ได้

กล่าวโดยสรุป ลักษณะการเรียนรู้อาจแบ่งได้เป็นหลายลักษณะตามแนวคิดของ นักการศึกษาหรือนักวิจัยต่างๆ ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับลักษณะการเรียนรู้ ของ Oxford โดยแบ่งลักษณะการเรียนรู้ออกเป็น 5 ลักษณะ คือ 1) ลักษณะการเรียนรู้ที่มีความสัมพันธ์ต่อการใช้ประสาทสัมผัส 2) ลักษณะการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับลักษณะสัมพันธภาพ ของผู้เรียนที่มีต่อผู้อื่น 3) ลักษณะการเรียนรู้ที่มีความสัมพันธ์กับความคิดและการไตร่ตรองของ ผู้เรียน 4) ลักษณะการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการริเริ่มภาระงาน และ 5) ลักษณะการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้อง กับการจัดการกับความคิดและมุมมองต่างๆ

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการเรียนรู้

2.1 ความหมายของกลวิธีการเรียนรู้

มีนักวิชาการและนักวิจัยหลายท่านได้ให้คำจำกัดความของกลวิธีการเรียนรู้ ดังนี้

Rebecca L.Oxford (1990 : 8) ให้คำจำกัดความของกลวิธีการเรียนรู้ภาษาว่า หมายถึง การกระทำหรือพฤติกรรมเฉพาะที่ผู้เรียนนำมาใช้เพื่อให้การเรียนรู้ภาษารวดเร็วขึ้น ง่ายขึ้น อีกทั้งยังสามารถดำเนินได้ด้วยตนเองและสามารถถ่ายโอนไปใช้กับสถานการณ์ใหม่ได้

John M.Green and Rebecca L.Oxford (1995 : 262) ได้ให้ความหมายของกลวิธีในการเรียนรู้ภาษาที่สองว่า หมายถึง การกระทำหรือเทคนิคเฉพาะที่ผู้เรียนใช้อย่างตั้งใจเพื่อพัฒนา ทักษะในการเรียนรู้

J. Michael O'Malley and Anna Uhl Chamot (1990 : 1) ได้ให้ความหมายของกลวิธีในการเรียนภาษาว่า หมายถึง ความคิดหรือพฤติกรรมพิเศษที่ผู้เรียนแต่ละคนใช้ในการเรียนรู้ภาษา เพื่อช่วยให้เกิดความเข้าใจ การเรียนรู้ และสามารถเก็บรักษาข้อมูลความรู้ใหม่ไว้ได้

สุริย์ จงสถาพรสิทธิ์ (2543 : 29) ได้สรุปความหมายของกลวิธีในการเรียนรู้ว่า หมายถึง วิธีการต่างๆ ที่ผู้เรียนแต่ละคนนำมาใช้ในการเรียนรู้ทั่วไปหรือเรียนรู้ภาษาอย่างตั้งใจและมีการวางแผนล่วงหน้า เพื่อช่วยให้การเรียนรู้เร็วขึ้น ง่ายขึ้นและเพลิดเพลินขึ้น โดยวิธีการเหล่านั้นจะ

อำนวยความสะดวกในการรับข้อมูลความรู้ การเก็บรักษา การเรียกข้อมูลเหล่านั้นออกมาและใช้ได้ อย่างถูกต้องเหมาะสม

กล่าวโดยสรุป กลวิธี หมายถึง การกระทำหรือวิธีการต่างๆที่ผู้เรียนแต่ละคนนำมาใช้ในการ เรียนรู้ภาษา เพื่อให้การเรียนรู้นั้นมีประสิทธิภาพ รวดเร็วขึ้นและง่ายขึ้น สามารถถ่ายโอนไปใช้กับ สถานการณ์ใหม่ได้

2.2 ความสำคัญของกลวิธีการเรียนรู้

กลวิธีการเรียน (Learning Strategies) นับเป็นสิ่งที่สำคัญต่อการเรียนภาษาเป็นอย่างมาก เพราะกลวิธีในการเรียนเปรียบเสมือนเป็นเครื่องมือที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความคิดหรือริ้นและมี ทิศทางในการเรียนของตนเอง Oxford (1990 : 1-8) ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับกลวิธีในการเรียนไว้ว่า การรู้จักใช้กลวิธีในการเรียนที่เหมาะสมจะมีผลต่อการเรียนภาษา กลวิธีในการเรียนจะช่วยในการ ใช้ภาษาเพื่อสื่อสารของผู้เรียนซึ่งถือเป็นเป้าหมายสูงสุดในการเรียน จะช่วยให้การเรียนง่ายขึ้น เร็วขึ้น น่าสนุกสนานขึ้น รู้สึกมั่นใจในตัวเองมากขึ้น เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ยังช่วย ให้ผู้เรียนสามารถถ่ายโอนความรู้ที่ได้รับไปใช้กับสถานการณ์ใหม่ได้ดีขึ้นอีกด้วย

Brown (1989 : 50) กล่าวว่า ผู้ที่มีสติปัญญาดีจะหาวิธีการเรียนรู้ในการฟัง พูด อ่าน และ เขียนอย่างมีระบบด้วยตนเอง โดยอาศัยความรู้และประสบการณ์ที่เรียนมา ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจ บทเรียนได้เร็วขึ้น

Willing (1989 : 1) กล่าวไว้ว่า ผู้เรียนที่ไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียนนั้นเป็นเพราะความรู้ เกี่ยวกับกลวิธีในการเรียนภาษาและขาดความสามารถในการเลือกกลวิธีในการเรียนให้เหมาะสมกับ ตนเอง

กล่าวโดยสรุป กลวิธีในการเรียนเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนรู้ภาษา เพราะกลวิธีในการเรียน เป็นเสมือนเครื่องมือเพื่อไปสู่จุดหมาย ช่วยให้ผู้เรียนมีทิศทางในการเรียนของตนเอง ช่วยให้ผู้เรียน เรียนรู้ได้ง่ายขึ้น เร็วขึ้น และมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2.3 ประเภทของกลวิธีการเรียนรู้

นักการศึกษาหลายท่านศึกษาถึงกลวิธีที่ผู้เรียนใช้ในการเรียน และได้แบ่งประเภทของ กลวิธีการเรียนไว้แตกต่างกันไป ดังนี้ คือ

Rebecca L. Oxford (1990 : 14-22) ได้แบ่งประเภทของกลวิธีในการเรียนรู้ออกเป็น 2 ประเภท ใหญ่ๆ คือ กลวิธีการเรียนโดยตรง (Direct Strategies) และกลวิธีการเรียนโดยอ้อม (Indirect Strategies) ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

กลวิธีการเรียนโดยตรง หมายถึง กลวิธีที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับภาษาเป้าหมายที่ผู้เรียนเรียน ประกอบด้วยกลวิธีประเภทต่างๆ ดังนี้

1. กลวิธีการจำ (Memory Strategy) เกี่ยวข้องกับกลไกทางสมองที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเก็บข้อมูลความรู้ไว้และนำออกมาใช้เมื่อต้องการ ประกอบด้วย กลวิธีย่อย 4 กลวิธี ดังนี้

1.1 กลวิธีการสร้างการเชื่อมโยงทางด้านความคิด (Creating Mental Linkages) เป็นกลวิธีเบื้องต้นสำหรับการจำ ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 กลวิธีย่อย คือ การจัดกลุ่มคำตามชนิดหรือประเภทของคำ การเชื่อมโยงความรู้ใหม่เข้ากับความรู้เดิม และการนำคำใหม่ใส่ในบริบท

1.2 กลวิธีการใช้ภาพและเสียง (Applying Images and Sound) เป็นวิธีที่ช่วยให้เกิดความจำอีกวิธีหนึ่ง ซึ่งผู้เรียนสามารถใช้วิธีการต่างๆ เช่น การใช้จินตนาการ การใช้แผนผังเชื่อมโยงความหมาย การใช้คำสำคัญ และการใช้เสียงเพื่อช่วยจำ

1.3 กลวิธีการทบทวนอย่างดี (Reviewing Well) เป็นกลวิธีที่เสริมสร้างความจำสิ่งใหม่ โดยการทบทวนอย่างเป็นระบบ ทบทวนสิ่งที่ต้องทำเป็นระยะๆ ในช่วงเวลาที่ต่างกัน เช่น ช่วงแรกทบทวนในระยะเวลาใกล้ๆ กัน จากนั้นทิ้งช่วงทบทวนให้ห่างออกไป ก็จะสามารถจำเนื้อหาได้อย่างอัตโนมัติ

1.4 กลวิธีการใช้ท่าทาง (Employing Action) เป็นกลวิธีที่ใช้การกระทำเพื่อให้เกิดการจำ ได้แก่ การใช้ความรู้สึกและท่าทางประกอบคำอธิบาย การใช้เทคนิคกลไกอุปกรณ์ต่างๆ

2. กลวิธีด้านความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Strategies) หมายถึง กลวิธีที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการทางสมอง แบ่งออกเป็นกลวิธีย่อย 4 กลวิธี ดังนี้

2.1 กลวิธีการฝึกปฏิบัติ (Practicing) เป็นกลวิธีพื้นฐานในด้านการเรียนรู้ทางด้านปัญหา ได้แก่ การกระทำซ้ำๆ การฝึกพูดและเขียนอย่างเป็นระบบ การจำรูปแบบประโยคที่ใช้ในชีวิตประจำวัน การเชื่อมคำหรือวลีให้เป็นประโยค และการฝึกอย่างเป็นธรรมชาติ

2.2 กลวิธีการรับและการส่งสาร (Receiving and Sending Message) ได้แก่ การจับประเด็นความคิดอย่างรวดเร็ว และการใช้แหล่งวิทยาการเพื่อรับและส่งสาร

2.3 การวิเคราะห์และการใช้เหตุผล (Analysis and Reasoning) เป็นกลวิธีที่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาได้มากขึ้น ได้แก่ กลวิธีย่อยๆ 5 กลวิธี คือ การใช้เหตุผลเชิงนิรนัยหรือการใช้เหตุผลในเรื่องเฉพาะ การวิเคราะห์ข้อความและคำพูด การวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบ การแปล และการถ่ายโอนความรู้

2.4 การจัดทำโครงสร้างของข้อมูลที่ได้รับและข้อมูลที่จะส่งออกไป (Creating Structure for Input and Output) เป็นกลวิธีที่แสดงถึงความเข้าใจในสิ่งที่เรียนโดยจัดโครงสร้างของข้อมูลขึ้นใหม่ ซึ่งประกอบด้วย กลวิธีย่อย 3 กลวิธี คือ การจดบันทึก การสรุปความ และการสร้างความเด่นชัดให้กับใจความสำคัญ

3. กลวิธีการเสริมและการทดแทน (Compensation Strategies) เป็นกลวิธีที่ผู้เรียนใช้เมื่อมีความรู้ขึ้นใหม่ ซึ่งประกอบด้วย กลวิธีย่อย 2 กลวิธี ดังนี้

3.1 กลวิธีการเดาอย่างฉลาด (Guessing Intelligently) เป็นกลวิธีสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจในสิ่งที่เรียนโดยใช้การเดาอย่างมีหลักการ โดยใช้เครื่องชี้แนะทางด้านภาษาและเครื่องชี้แนะอื่นๆ เช่น บริบท สถานการณ์ และโครงสร้างของข้อความ

3.2 การเอาชนะข้อจำกัดในด้านการพูดและการเขียน (Overcoming Limitations in Speaking and Writing) เป็นกลวิธีที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถสนทนาหรือเขียนได้ดีขึ้น เช่น การเปลี่ยนแปลงไปใช้ภาษาแม่ การใช้ท่าทางแทนการพูด การหลีกเลี่ยงการสื่อสารในบางส่วนหรือทั้งหมด การเลือกหัวข้อ การปรับสารให้ง่ายขึ้น และการหาคำอื่นมาแทน

กลวิธีการเรียนโดยอ้อม หมายถึง กลวิธีที่ผู้เรียนใช้ในการส่งเสริมและควบคุมกระบวนการเรียนของตนเอง ประกอบด้วยกลวิธีประเภทต่างๆ ดังนี้

1. กลวิธีที่ใช้อธิบายปัญหา (Metacognitive Strategies) หมายถึง กลวิธีที่ผู้เรียนใช้ในการเรียน เพื่อให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ประกอบด้วยกลวิธีย่อย 3 กลวิธี ดังนี้

1.1 กลวิธีมุ่งความสนใจสู่การเรียนรู้ (Centering your Learning) เป็นกลวิธีที่ช่วยให้ผู้เรียนมีความสนใจในบทเรียน ได้แก่ การคิดล่วงหน้าเกี่ยวกับบทเรียนใหม่และเชื่อมโยงความรู้เดิม การแสดงความตั้งใจและตั้งใจฟังจนกว่าพร้อมที่จะพูด

1.2 กลวิธีการจัดระเบียบและการวางแผนการเรียนรู้ (Arranging and Planning your Learning) ได้แก่ การค้นคว้าหาความรู้เกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา การจัดสภาพการณ์ต่างๆ ให้เอื้อต่อการเรียนรู้ การกำหนดเป้าหมายและจุดประสงค์ในการเรียนรู้ การกำหนดจุดประสงค์ของงาน แต่ละงาน การวางแผนสำหรับกิจกรรมต่างๆ การแสวงหาโอกาสในการฝึกฝน

1.3 กลวิธีการประเมินผลการเรียนรู้ (Evaluating your Learning) ได้แก่ การกำกับดูแลตนเอง หมั่นตรวจสอบความสามารถของตนเอง และการประเมินตนเอง

2. กลวิธีเชิงวิภาพ หรือด้านจิตพิสัย (Affective Strategies) เป็นกลวิธีที่ผู้เรียนใช้เพื่อควบคุมอารมณ์และความรู้สึก เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ ประกอบด้วยกลวิธีสำคัญ 3 กลวิธี ดังนี้

2.1 กลวิธีการลดความวิตกกังวล (Lowering your Anxiety) กลวิธีนี้จะช่วยลดความเครียด ความกังวลในการเรียน โดยใช้วิธีการผ่อนคลายกล้ามเนื้อ การหายใจลึกๆ การทำสมาธิ การฟังเพลง หรือการหัวเราะ

2.2 กลวิธีการให้กำลังใจตนเอง (Encouraging yourself) เป็นกลวิธีที่ผู้เรียนใช้เมื่อรู้สึกท้อถอยในการเรียน ได้แก่ การพูดในทางบวก การเสี่ยงอย่างฉลาด และการให้รางวัลตนเอง

2.3 กลวิธีการดูแลอารมณ์ตนเอง (Taking Care your Emotional Temperature) เป็นกลวิธีที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมความรู้สึกของผู้เรียนไม่ให้เกิดความรู้สึกที่ส่งผลทางลบต่อการเรียนรู้ภาษา เช่น การฟังสัญญาณจากร่างกายตนเอง การใช้แบบตรวจสอบความรู้สึก การเขียนบันทึกประจำวันเกี่ยวกับความรู้สึก และการสนทนากับผู้อื่นถึงความรู้สึกของตนเอง

3. กลวิธีด้านสังคม (Social Strategies) เป็นกลวิธีที่ผู้เรียนใช้เมื่อต้องมีการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในสังคม เพื่อช่วยให้การปฏิสัมพันธ์นั้นมีประสิทธิภาพมากขึ้น ประกอบด้วยกลวิธีสำคัญ 3 กลวิธี ดังนี้

3.1 กลวิธีการถามคำถาม (Asking Question) ได้แก่ การถามเพื่อความกระจ่างและการถามเพื่อการแก้ไข

3.2 กลวิธีการทำงานร่วมกับผู้อื่น (Cooperating with others) ได้แก่ การทำงานร่วมกับเพื่อนเพื่อให้ได้รับข้อมูลป้อนกลับ

3.3 กลวิธีการเห็นใจผู้อื่น (Empathizing with others) ได้แก่ การพัฒนาความเข้าใจด้านวัฒนธรรม และการคำนึงถึงความคิดและความรู้สึกของผู้อื่น

Rubin (1981 : 118-131) แบ่งกลวิธีการเรียนรู้ภาษาออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. กลวิธีที่ส่งผลต่อการเรียนรู้โดยตรง ซึ่งประกอบด้วยกลวิธีย่อย 6 กลวิธี คือ

1.1 การใช้ความกระจ่างและตรวจสอบความถูกต้อง (Clarification / Verification) เช่น การถามหาตัวอย่างในการใช้คำหรือสำนวน การทวนคำเพื่อย้ำความเข้าใจ

1.2 การกำกับกับการเรียนรู้ (Monitoring) เช่น การตรวจสอบข้อผิดพลาดของตัวเองและของผู้อื่น

1.3 การจำใส่ใจ (Memorization) เช่น การจดบันทึกคำศัพท์ใหม่ๆ การอ่านออกเสียง

1.4 การเดาและการอนุมานโดยการนิรนัย (Guessing / Inductive Inferencing) การเดาความหมายจากคำหลัก โครงสร้าง รูปภาพ หรือจากบริบท

1.5 การฝึกฝนการใช้เหตุผล (Practicing Reasoning) เช่น หากกฎเกณฑ์ในการนำมาใช้ทดลองใช้คำที่มีเสียงใหม่ๆ พุดทวนประโยคจนรู้สึกกว้างง่ายขึ้น

1.6 การอุปนัย (Deductive) เช่น การเปรียบเทียบภาษาแม่กับภาษาที่กำลังศึกษาอยู่ การจัดกลุ่มคำประเภทเดียวกัน

2. กระบวนการที่เอื้อต่อการเรียนรู้ทางอ้อม ซึ่งประกอบด้วยกลวิธีย่อย 2 กลวิธี คือ

2.1 การสร้างโอกาสเพื่อฝึกฝน (Create Opportunities For Practice) เช่น การสร้างสถานการณ์สมมติกับเพื่อน การหาโอกาสพูดคุยกับเจ้าของภาษา

2.2 การสร้างกลเม็ด (Production Tricks) เช่น การพุดอ้อม

Anna Uhl Chamot (1987 : 77-79) ได้แบ่งกลวิธีในการเรียนรู้ออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. กลวิธีเมตาคอกนิทีฟ หรือ อภิปัญญา (Metacognitive Strategies) เป็นกลวิธีที่เกี่ยวข้องกับความคิดในเรื่องกระบวนการเรียนรู้ ซึ่งประกอบด้วยกลวิธีย่อย ดังนี้

1.1 การวางแผน (Planning) ประกอบด้วย การเตรียมการล่วงหน้า (Advance Preparation) การควบคุมดูแลตนเอง (Self-Management) การควบคุมความตั้งใจ (Directed-Attention) การเลือกตั้งใจ (Selective-Attention) และการประวิงเวลา การฝึกทักษะภาษาด้านการแสดงออก (Delayed Production)

1.2 การกำกับดูแล (Monitoring) ประกอบด้วย การควบคุมหรือกำกับดูแลตนเอง (Self-Monitoring) เป็นการควบคุมการเรียนรู้ให้ได้ผลตามที่ต้องการ

1.3 การประเมินผล (Evaluation) ประกอบด้วยการประเมินตนเอง (Self-Evaluation) เป็นการตรวจสอบผลการเรียนรู้ว่าบรรลุผลตามที่ต้องการหรือไม่

2. กลวิธีด้านความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Strategies) เป็นกลวิธีที่เกี่ยวข้องกับวิธีการเรียน โดยเฉพาะ ซึ่งประกอบด้วยกลวิธีย่อย ดังนี้

2.1 การกระทำซ้ำๆ (Repetition) เป็นการฝึกปฏิบัติซ้ำๆ หรือการซ้ำทวนในใจ

2.2 การใช้แหล่งวิทยากร (Resourcing) เป็นการใช้สื่อหรือเอกสารอ้างอิงเพื่อช่วยในการเรียนรู้

2.3 การแปล (Translation) เป็นการใช้ภาษาแม่เป็นพื้นฐานในการทำความเข้าใจหรือสื่อความหมาย

2.4 การจัดกลุ่ม (Grouping) เป็นการจัดประเภทหรือจัดลำดับโดยพิจารณาจากคุณสมบัติที่มีลักษณะร่วมกัน

2.5 การจดบันทึก (Note-Taking) เป็นการจดบันทึกประเด็นสำคัญ เค้าโครงเรื่อง ข้อมูลความรู้ที่เสนอ ในลักษณะเป็นคำพูดหรือการเขียน

2.6 การนิรนัย (Deductive) เป็นการใช้กฎหรือหลักการในการทำความเข้าใจ

2.7 การจินตนาการ (Imagery) เป็นการเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับภาพมโนทัศน์ในความจำ

2.8 การใช้คำสำคัญ (Using Key Word) เป็นการจำคำใหม่ โดยเปรียบเทียบเสียงของคำที่เหมือนกับคำในภาษาแม่

2.9 การถ่ายโอน (Transfer) เป็นการใช้ความรู้ด้านเนื้อหาภาษาที่ได้เรียนรู้มาก่อน ช่วยในการทำความเข้าใจกับความรู้ใหม่หรืองานที่ต้องทำให้สำเร็จลุล่วงไปได้

2.10 การอ้างอิง (Inferencing) เป็นการใช้ความรู้ที่มีอยู่ช่วยเดาความหมายสิ่งที่เรียนหรือเติมข้อมูลความรู้ในส่วนที่ขาดหายไป

3. กลวิธีด้านสังคม-จิตพิสัย (Social / Affective Strategies) เป็นกลวิธีที่เกี่ยวกับการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ในสังคม ประกอบด้วยกลวิธีย่อย ดังนี้

3.1 การร่วมมือ (Cooperation) เป็นการร่วมทำงานกับเพื่อนเพื่อที่จะได้รับข้อมูลป้อนกลับและขอความรู้ร่วมกัน

3.2 การถามเพื่อความกระจ่าง (Question for Clarification) เป็นการถามครูหรือเจ้าของภาษาเพื่อขอให้พูดซ้ำ อธิบาย หรือยกตัวอย่างเมื่อไม่เข้าใจ

3.3 การพูดกับตนเอง (Self-Talk) เป็นการลดความวิตกกังวลด้วยเทคนิคต่างๆ ที่ทำให้รู้สึกว่ามีความสามารถในการเรียนได้ดี

Anita L. Wenden (1985 : 4-7) ได้จัดประเภทของกลวิธีการเรียนรู้ภาษาไว้ 4 ด้าน ดังนี้

1. กลวิธีด้านความรู้ความคิด (Cognitive Strategies) เป็นวิธีการที่ผู้เรียนจัดการกับเนื้อหาที่เรียนให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนรู้แล้วเก็บรักษาหรือสะสมสิ่งที่เรียนไว้เพื่อนำมาใช้ในภายหลังและพัฒนาตนเองให้สามารถนำความรู้มาใช้ได้อย่างคล่องแคล่ว กลวิธีต่างๆ ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้านความรู้ความคิด ได้แก่ การเดาความหมายของประโยคหรือเนื้อเรื่อง การสร้างประโยคโดยใช้คำหรือสำนวนที่เรียนไว้ในใจแล้วทบทวนซ้ำๆ การจัดประเภท เป็นต้น

2. กลวิธีการสื่อสาร (Communication Strategies) เป็นการใช้วิธีการต่างๆ เพื่อสื่อความหมายเมื่อผู้เรียนเกิดปัญหาเนื่องจากขาดความรู้ทางภาษาโดยใช้วิธีการต่างๆ เพื่อให้การสื่อความหมายนั้นประสบความสำเร็จ เช่น การหลีกเลี่ยงการพูดหรือเขียนในหัวข้อที่ผู้เรียนไม่รู้ว่าจะใช้ภาษาอย่างไร การยืมคำจากภาษาแม่มาใช้ การแปล การอธิบายหรือบอกลักษณะของสิ่งของหรือกริยาท่าทางเมื่อไม่รู้ความหมายของสิ่งเหล่านั้น การสร้างคำใหม่ เป็นต้น

3. กลวิธีการฝึกฝนการใช้ภาษาโดยรวม (Global Practice Strategies) เป็นกลวิธีที่ผู้เรียนใช้ข้อมูลทางภาษาในสังคมที่แวดล้อมนั้นเพื่อหาโอกาสในการเรียนรู้ภาษาและพัฒนาการใช้ภาษาให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ข้อมูลทางภาษาในสภาพแวดล้อมทางสังคมที่ผู้เรียนสามารถฝึกฝนการใช้ภาษาได้แก่ เพื่อนร่วมชั้น กิจกรรมในชีวิตประจำวัน กิจกรรมในเวลาว่าง เป็นต้น

4. กลวิธีอภิปัญญา (Metacognitive Strategies) เป็นวิธีการที่ผู้เรียนใช้ตรวจสอบ ควบคุม และชี้แนะตนเองในการเรียนภาษา ประกอบด้วยกลวิธีต่างๆ ดังนี้

4.1 การวางแผนในการเรียนรู้ (Planning) เป็นการกำหนดขั้นตอนต่างๆ เพื่อใช้แหล่งข้อมูลและกลวิธีเพื่อให้การเรียนรู้ภาษามีประสิทธิภาพ กำหนดจุดประสงค์และมาตรฐานเพื่อประเมินผลสัมฤทธิ์จากการเรียนรู้ภาษาของตนเอง

4.2 การตรวจสอบการเรียนรู้ภาษา (Monitoring) เป็นการตรวจสอบการใช้ภาษาของตนเอง หาสาเหตุของปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ภาษา และเรียนรู้จากข้อผิดพลาดของตนเอง

4.3 การประเมินผลการเรียนรู้ภาษา (Checking Outcomes) เป็นการที่ผู้เรียนเอาใจใส่ต่อผลที่เกิดจากความพยายามในการเรียนรู้และการใช้ภาษาของตนเอง เช่น การสังเกตเห็นว่าตนเองสามารถเรียนรู้คำศัพท์ได้จากการอ่านหนังสือพิมพ์ สามารถอธิบายและวาดภาพเพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจ เป็นต้น

กล่าวโดยสรุป กลวิธีการเรียนรู้ภาษาแบ่งได้เป็นหลายกลวิธีตามแนวคิดของนักการศึกษาหรือนักวิจัยต่างๆ ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้ของ Oxford โดยแบ่งกลวิธีการเรียนรู้ออกเป็น 6 กลวิธี คือ กลวิธีทางตรง ได้แก่ 1) กลวิธีที่ใช้ความจำ 2) กลวิธีที่ใช้ความรู้ความเข้าใจ 3) กลวิธีที่ใช้การเสริมและการทดแทน และกลวิธีทางอ้อม ได้แก่ 4) กลวิธีที่ใช้อภิปัญญา 5) กลวิธีเชิงวิภาพ และ 6) กลวิธีทางสังคม

3. แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สอง

ปัจจุบันแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สองที่ได้รับความสนใจกันมาก คือ Krashen and Terrel (1983 : 175) ได้กล่าวสมมติฐานในการเรียนรู้ภาษาที่สองไว้ 5 ประการ สรุปได้ดังนี้

1. The Acquisition Learning Hypothesis

การเรียนรู้ภาษา (Learning Acquisition) เป็นวิธีการเรียนรู้ภาษาที่มีกระบวนการคล้ายคลึงหรือเหมือนกันกับการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่ง คือ เป็นการเรียนภาษาจากการใช้ภาษาในการสื่อสารจริงๆ การเรียนแบบนี้ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้ในตัวเองขึ้นตามธรรมชาติ เป็นการเรียนภาษาที่ใกล้เคียงกับภาษาที่หนึ่ง ส่วนการเรียนภาษาเป็นวิธีการเรียนแบบไม่เป็นธรรมชาติ เป็นการเรียนรู้เกี่ยวกับตัวภาษา เช่น รูปแบบและไวยากรณ์ของภาษา เป็นการเรียนรู้กฎเกณฑ์ของตัวภาษาเป็นการเรียนในลักษณะที่ไม่ใกล้เคียงกับการเรียนภาษาแบบรับรู้อาษา ทั้งนี้เพราะในการเรียนภาษาแบบรับรู้อาษา ผู้เรียนจะไม่ได้เรียนรู้ภาษาจากกฎเกณฑ์ของภาษา

2. The Natural Order Hypothesis

การเรียนรู้กฎเกณฑ์ของภาษาจะเป็นไปตามลำดับก่อนหลังตามธรรมชาติ นั่นคือ ผู้เรียนสามารถจะเรียนรู้โครงสร้างของภาษาบางอย่างได้ก่อน โครงสร้างอื่นๆ และลำดับขั้นตอนการเรียนรู้กฎเกณฑ์นี้เกิดขึ้นคล้ายคลึงกันในผู้เรียนทุกคน ดังนั้นในการสอนภาษาจึงไม่มีประโยชน์ที่ผู้สอนจะเริ่มสอนหรือแก้ความผิดของกฎเกณฑ์บางอย่างในขณะที่ผู้เรียนยังไม่อยู่ในขั้นที่จะรับรู้กฎเกณฑ์นั้นๆ ได้

3. The Monitor Hypothesis

การเรียนรู้กฎเกณฑ์ของภาษาช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาได้น้อยมาก เพราะการเรียนรู้ภาษามีเพียงช่วยตรวจแก้ภาษาเท่านั้น เมื่อเรากล่าวข้อความในภาษาที่สองเพื่อจุดมุ่งหมายในการสื่อสารอย่างใดอย่างหนึ่ง เรามุ่งความสนใจไปที่เนื้อหามากกว่าตัวภาษา เรานำความรู้เรื่องกฎเกณฑ์ภาษามาใช้ก็ต่อเมื่อเรารู้ว่าจะกล่าวอะไร โดยนำมาตกแต่งเนื้อหาที่จะสร้างขึ้นมาให้ถูกต้องยิ่งขึ้น ดังนั้นกฎเกณฑ์ของภาษาจึงไม่ช่วยให้เราพูดภาษาคงขึ้น แต่มีบทบาทเพียงตรวจแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้ภาษาเท่านั้น และการตรวจแก้ไขนี้ทำได้ในวงจำกัดและมีเงื่อนไข 3 ประการ คือ ผู้ใช้ภาษามีเวลาเพียงพอ ผู้ใช้ภาษาต้องให้ความสนใจในเรื่องรูปแบบและความถูกต้องของภาษา และผู้ใช้ภาษาต้องรู้กฎเกณฑ์ในภาษา

4. The Input Hypothesis

มนุษย์เรียนรู้ภาษาเพิ่มเติมอยู่ตลอดเวลาจากภาษาที่ตนได้รับฟังหรืออ่านอย่างเข้าใจ เช่น เด็กเรียนภาษาแรกจากการได้ฟังผู้ใหญ่พูดกับตน ทั้งนี้เพราะภาษาที่ผู้ใหญ่พูดกับเด็กนั้น มีทั้งคำศัพท์และกฎเกณฑ์รูปแบบใหม่ๆ ของภาษาร่วมด้วยอยู่เสมอ แต่เนื่องจากผู้ใหญ่ใช้กฎเกณฑ์ทางภาษาหรือคำศัพท์ใหม่ๆ ในบริบทรอบๆ ตัวเด็ก หรือใช้ข้อมูลนอกเหนือตัวภาษา เช่น ท่าทางต่างๆ เข้ามาช่วย จึงทำให้เด็กสามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้ใหญ่พูดได้ เมื่อเด็กเข้าใจเนื้อหาของภาษาแล้วเด็กก็สามารถเรียนรู้ตัวภาษาโดยไม่รู้ตัว

5. The Affective - filter Hypothesis

ทัศนคติเป็นตัวแปรที่มีผลกระทบต่อความสำเร็จในการเรียนภาษา นักภาษาศาสตร์หลายท่านได้ศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สองจากสมมติฐานดังกล่าวและแสดงทัศนคติไว้ ดังนี้

Harmer (1989 : 55) กล่าวว่า เป็นการยากที่จะทำนายได้ว่า เมื่อใดผู้เรียนจะเรียนภาษาได้จากการใช้ภาษา หรือเมื่อไรที่ผู้เรียนจะเรียนภาษาได้จากการเรียนกฎเกณฑ์ของภาษา เพราะการเรียนภาษาขึ้นอยู่กับความสามารถของแต่ละบุคคล

Stevick (1982 : 12) มีความเห็นว่า การเรียนภาษาแบบธรรมชาติและการเรียนภาษาแบบไม่เป็นธรรมชาติมีส่วนอยู่ในขบวนการเดียวกันและต่างก็เกื้อหนุนซึ่งกันและกัน ทั้งนี้เพราะในการใช้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพ เราต้องใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้อง ดังนั้นในการเรียนภาษา ผู้สอนจึงควรให้ผู้เรียนมีโอกาสทั้งรับรู้และเรียนรู้ เพื่อที่ผู้เรียนจะได้มีความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

กล่าวโดยสรุปว่า ในการเรียนรู้ภาษาที่สองมีหลายลักษณะ ถ้าผู้เรียนเรียนแบบรับรู้ภาษา ผู้เรียนจะเรียนจากการใช้ภาษาในการสื่อสารจริงๆ แต่ถ้าเป็นการการเรียนรู้กฎเกณฑ์ของภาษา ผู้เรียนจะมีความสามารถในการใช้ภาษาได้น้อย เรียนภาษาขึ้นอยู่กับความสามารถของแต่ละบุคคล

ดังนั้นในการเรียนภาษา ผู้สอนจึงควรให้ผู้เรียนมีโอกาสทั้งรับรู้และได้เรียนรู้ภาษานั้นๆ เพื่อให้ผู้เรียนจะได้ใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว ถูกต้อง และมีประสิทธิภาพ

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.1 งานวิจัยในประเทศ

พัชรพรรณ ม.รัตนพล (2541) ได้ทำวิจัยเรื่อง การศึกษาลักษณะการเรียนรู้และกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา กรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิธีการเรียนรู้และกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา โดยเลือกนักเรียนจำนวน 128 คน โดยสุ่มเป็นกลุ่ม และแบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม ตามระดับการสอนภาษาอังกฤษ ประจำปีการศึกษา 2539-2540 ของมัธยมศึกษาปีที่ 4 จากผลการวิจัยพบว่า ลักษณะการเรียนรู้ของกลุ่มตัวอย่างโดยรวมชอบการเรียนรู้ตามขั้นตอนมากที่สุด (ร้อยละ 70) เมื่อแยกพิจารณาตามระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า นักเรียนกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ มีลักษณะเปิดตัว (ร้อยละ 52 และ 50) ในขณะที่กลุ่มปานกลางมีลักษณะเปิดตัว (ร้อยละ 44) และนักเรียนกลุ่มสูงและกลุ่มปานกลางเป็นผู้ถนัดใช้ตา (ร้อยละ 48 และ 44) และชอบคาดเดากฎเกณฑ์และความหมายของภาษาใหม่ (ร้อยละ 39 และ 54) ในขณะที่นักเรียนกลุ่มต่ำถนัดใช้หู (ร้อยละ 50) นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม นำกลวิธีหรือปัญญามาใช้บ่อยถึงบ่อยมาก สำหรับกลวิธีความรู้ความเข้าใจและกลวิธีการเสริมและการทดแทน พบว่า นักเรียนกลุ่มสูงและกลุ่มปานกลางได้นำมาใช้บ่อยถึงบ่อยมาก ในขณะที่นักเรียนกลุ่มต่ำนำมาใช้น้อยถึงแทบไม่ได้ใช้เลย

สุรีย์ จงสถาพรสิทธิ์ (2543) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ตามวิธีการเรียน 3 วิธี คือ วิธีการเรียนแบบผิวเผิน วิธีการเรียนแบบรู้ลึก และวิธีการเรียนแบบใฝ่สัมฤทธิ์ และเปรียบเทียบวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 825 คน ที่เรียนแผนการเรียนต่างกันและมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีวิธีการเรียนภาษาอังกฤษแบบผิวเผิน รองลงมาคือ วิธีการเรียนภาษาอังกฤษแบบใฝ่สัมฤทธิ์ และวิธีการเรียนภาษาอังกฤษแบบรู้ลึก ตามลำดับ และนักเรียนที่มีแผนการเรียนต่างกัน มีวิธีการเรียนภาษาอังกฤษไม่ต่างกัน และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน มีวิธีการเรียนภาษาอังกฤษต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุวิมล บุญมา (2551) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษากลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอุบลวิทยาคม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอุบลวิทยาคมและเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลางและกลุ่มอ่อน โดยมีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 100 คน แบ่งเป็นนักเรียนกลุ่มเก่ง จำนวน 42 คน นักเรียนกลุ่มปานกลาง จำนวน 46 คน และนักเรียนกลุ่มอ่อน จำนวน 12 คน ผลการวิจัยพบว่า กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษที่นักเรียนปฏิบัติมากที่สุดคือ กลวิธีการถามคนอื่น กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษที่นักเรียนปฏิบัติน้อยที่สุดคือ กลวิธีการสร้างคำใหม่ขึ้นเอง เมื่อเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลางและกลุ่มอ่อน พบว่า นักเรียนกลุ่มเก่งและปานกลาง และนักเรียนกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อนใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนกลุ่มปานกลางและกลุ่มอ่อนใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษไม่มีความแตกต่างกัน

4.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

Linda S.C. Coker (1984) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การสำรวจแบบการเรียนของนักศึกษาพยาบาล โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวิธีสอน 2 วิธี คือ วิธีสอนที่ให้ผู้เรียนมีแบบการเรียนแบบอิสระ และวิธีสอนที่ให้ผู้เรียนมีแบบการเรียนแบบพึ่งพา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาพยาบาล 2 กลุ่ม ดำเนินการวิจัยด้วยการทดลองสอน โดยกลุ่มแรกใช้วิธีการสอนแบบพึ่งพาหรือขึ้นอยู่กับครูผู้สอน กลุ่มที่สองสอนโดยใช้วิธีแบบอิสระที่ให้ผู้เรียนตัดสินใจด้วยตนเอง ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาพยาบาลที่มีแบบการเรียนแบบอิสระและแบบพึ่งพามีผลการเรียนที่แตกต่างกัน โดยค่าเฉลี่ยของผลการเรียนของนักศึกษาพยาบาลที่เรียนแบบอิสระสูงกว่าค่าเฉลี่ยของผลการเรียนของนักศึกษาพยาบาลที่เรียนแบบพึ่งพาอย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนี้ยังพบว่าวิธีสอนของครูที่นักศึกษาพยาบาลชอบคือได้เรียนแบบอิสระ

Huang (1985) ได้ศึกษากลวิธีการเรียนรู้และเทคนิคเฉพาะที่ใช้ในการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชาวจีน 60 คน ซึ่งศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษที่สถาบันกวางเจา จากการให้นักศึกษาเหล่านี้ตอบแบบสอบถามกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและจากการสัมภาษณ์เพื่อประเมินความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร พบว่า กลวิธีการเรียนรู้ภาษามีส่วนช่วยส่งเสริมและพัฒนาความสามารถในการพูด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์จริง เช่น การคิดเป็นภาษาอังกฤษ การสนทนากับเพื่อน ครู และเจ้าของภาษาเมื่อมีโอกาส การมีส่วนร่วมในกิจกรรมการใช้ภาษาและการมีนิสัยรักการอ่าน

John M. Green and Rebecca Oxford (1995) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษากลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ และความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาในประเทศเปอร์โตริโก โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในประเทศเปอร์โตริโกที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษและเพศต่างกัน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยในประเทศเปอร์โตริโก จำนวน 374 คน แบ่งเป็นนักศึกษาเพศหญิง 178 คน นักศึกษาเพศชาย 196 คน เมื่อจำแนกตามความสามารถทางภาษาอังกฤษ จะเป็นนักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำ 121 คน นักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษปานกลาง 132 คน และนักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูง 121 คน ผลการวิจัย พบว่า นักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่างกัน จะมีกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน กล่าวคือ นักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำจะมีความถี่ในการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษน้อยกว่านักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงกว่า เมื่อเปรียบเทียบด้านเพศ พบว่า นักศึกษาเพศหญิงใช้กลวิธีด้านความจำ ด้านเมตาคอกนิตีฟ ด้านจิตพิสัย และด้านสังคมมากกว่า นักศึกษาเพศชาย